

Ngũ Tuyệt

Con chim mờ côi buồn. Nó đứng yên không hót. Trời hôm nay rét ngọt. Im lặng đến lạnh người...

Thường thì chim có đôi, hôm nay sao đơn độc? Nếu mà chim biết khóc...trời dầm lấm có mưa?

Tôi hạ xuống câu thơ, mây hình như chùng xuống. Tôi để ý từ sớm...sáng nay...chim...một mình!

Nó đứng yên. Làm thinh. Những lộc xanh cứ nẩy. Chim thường ngày không thấy bay nhảy trên cây đào...

Phải chi chim biết chào rồi bay đi vào phố...Nắng lên rồi, chạm ngõ, hoa vàng nở lung linh!

Thành phố vẫn màu xanh của hàng cây thường lệ...Kìa con đi với mẹ, chuyện cũng rất thường mà...

Tôi nhìn xa, nhìn xa...Nhìn gần mình, sao nhỉ? Chim, tôi, không thủ thỉ. Hai đứa buồn...có đôi?

Tôi, người mất nước rồi. Chim không lẽ mất bạn? Chim sống vì cố nán nhìn côi đời này chẳng?

Có hai chữ băng khuâng đố ai giải nghĩa được! Từ sau này, về trước, băng khuâng là băng khuâng!

Chuông Nhà Thờ ngân vang, rót vào đâu tĩnh lặng?

Ông Thầy Chùa áo xám, một mình, bay phất phơ...

Trần Vấn Lệ